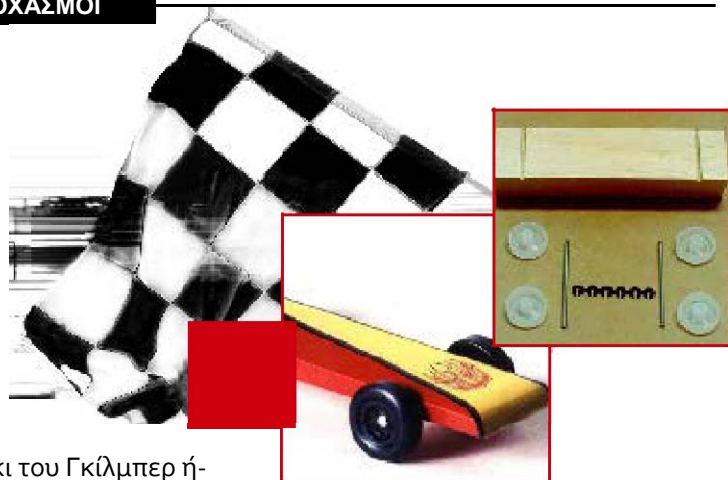

ΚΡΑΤΑΙΩΘΕΙΤΕ ΜΕ ΔΥΝΑΜΗ ΔΙΑΜΕΣΟΥ ΤΟΥ
ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΣΤΟΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΑΝΘΡΩΠΟ
(ΕΦΕΣΙΟΥΣ 3:16)

Ο Πατέρας στο πλευρό του

από την Πέγκυ Πόρτερ

Ο γιος μου ο Γκίλμπερτ ήταν οκτώ χρονών και ήταν στους προ-σκόπους λίγο καιρό. Σε μια συνε-δρία τους του έδωσαν ένα χαρτί, ένα κομμάτι ξύλο και τέσσερις ρόδες και του είπαν να γυρίσει σπίτι και να τα δώσει στον «μπαμπά» του.

Αυτό δεν ήταν εύκολο για τον Γκίλμπερτ. Ο μπαμπάς του δεν συνη-θιζε να κάνει πράγματα με τον γιο του. Όμως ο Γκίλμπερτ προσπάθησε. Ο μπαμπάς του διάβασε το χαρτί και χλεύασε την ιδέα να φτιάξει ένα ξύ-λινο αγωνιστικό αυτοκινητάκι με τον γιο του.

Το ξύλο έμενε ανέγγιχτο για ε-βδομάδες. Τελικά, η μαμά (εγώ) προσπάθησε να δει αν μπορούσε να το καταλάβει. Το εγχείρημα άρχισε. Μια και δεν είχα γνώσεις ξυλογλυ-πτικής, αποφάσισα ότι το καλύτερο ήταν να διαβάσω τις οδηγίες και να αφήσω τον Γκίλμπερτ να κάνει τη δουλειά. Και την έκανε.

Σε λίγες μέρες έφτιαξε ένα ξύλινο αγωνιστικό αυτοκινητάκι. Λίγο στραβό, αλλά υπέροχο (στα μάτια της μαμάς). Ο Γκίλμπερτ δεν είχε δει τα άλλα των άλλων παιδιών και ή-ταν περήφανος για τον «Μπλε Κε-ραυνό» του — με την περηφάνια που κάνεις κάτι από μόνος σου.

Μετά ήρθε η μεγάλη στιγμή. Με το μπλε αγωνιστικό του στα χέρια και την περηφάνια στην καρδιά του πήγαμε στον μεγάλο αγώνα. Όταν φτάσαμε εκεί η περηφάνια του μι-κρού μου μετατράπηκε σε ταπεινό-τητα.

Το αυτοκινητάκι του Γκίλμπερτ ή-ταν το μόνο που κάποιο παιδάκι έφτιαξε από μόνο του. Όλα τα άλλα ήταν με τη βοήθεια του μπαμπά, με ωραία χρώματα και σχήματα για ταχύτητα. Μερικά αγόρια χαζογέ-λαγαν με το στραβό, απλό αυτοκι-νητάκι του.

Ακόμη πιο ταπεινωτικό ήταν ότι ήταν το μόνο αγόρι χωρίς άντρα δίπλα του. Άλλα παιδιά είχαν τον πατέρα τους ή κάποιον θείο ή τον παππού τους. Ο Γκίλμπερτ είχε τη μαμά του.

Ο αγώνας ήταν με αποκλει-σμούς. Συνέχιζες εφόσον νικούσες. Ένα-ένα τα αυτοκινητάκια κατέ-βαιναν με ταχύτητα τη ράμπα. Τε-λικά ήταν ανάμεσα στον Γκίλμπερτ και στο πιο γρήγορο αυτοκινητάκι. Καθώς ήταν να αρχίσει ο τελευταί-ος αγώνας, ο οκτάχρονος, ντροπα-λός γιος μου ρώτησε αν μπορούσαν να σταματήσουν μια στιγμή για να προσευχηθεί. Ο αγώνας σταμάτη-σε.

Ο Γκίλμπερτ γονάτισε κρατώντας το αυτοκινητάκι του. Με σοβαρό ύφος συνομιλούσε με τον Θεό για ένα ατέλειωτο ενάμιση λεπτό. Με-τά σηκώθηκε μ' ένα χαμόγελο και είπε, «Εντάξει είμαι έτοιμος».

Καθώς το πλήθος ζητωκραύγα-ζε, ένα αγόρι, ο Τόμυ, στεκόταν με τον πατέρα του καθώς το αυτοκι-νητάκι του κατέβαινε τη ράμπα. Ο Γκίλμπερτ στεκόταν με τον δικό του Πατέρα στην καρδιά του και έβλε-πε το στραβό αγωνιστικό

του να τρέχει με εκπληκτική ταχύ-τητα.

Πέρασε τη γραμμή τερματι-σμού για δέκατα του δευτερολέ-πτου πριν το αγωνιστικό του Τό-μυ. Ο Γκίλμπερτ πήδηξε ψηλά φω-νάζοντας «Σ' ευχαριστώ!» καθώς το πλήθος χειροκροτούσε με εν-θουσιασμό.

Ο Αρχηγός των Προσκόπων πλησίασε τον Γκίλμπερτ με το μι-κρόφωνο και του έκανε την προ-φανή ερώτηση, «Προσευχήθηκες για να νικήσεις Γκίλμπερτ;»

Ο γιος μου απάντησε, «Ω, όχι κύ-ριε. Αυτό δεν θα ήταν δίκαιο—να ζητήσω από τον Θεό να νικήσω κά-ποιον άλλον. Απλώς Του ζήτησα να με βοηθήσει να μην κλάψω όταν χάσω.»

Ο Γκίλμπερτ δεν ζήτησε από τον Θεό να νικήσει, δεν Του ζήτησε να φτιάξει το αποτέλεσμα. Του ζήτη-σε δύναμη για το αποτέλεσμα.

Ίσως περνάμε πολύ χρόνο προ-σευχόμενοι ζητώντας από τον Θεό να φτιάξει έναν στημένο αγώνα, να μας κάνει πρώτους ή να μας γλυ-τώσει από τον αγώνα, όταν θα πρέπει να ζητάμε τη δύναμη του Θεού για να περάσουμε μέσα από τον αγώνα.

Ναι, ο Γκίλμπερτ έφυγε νικητής εκείνο το βράδυ, με τον Πατέρα του στο πλευρό του.